

οι αδελφοί των συνδρομητών μπορούν να γίνονται πράκτορες (τότε, μόνον με τρείς) Αντ. Ι. Θεοφ. (τί περισσότερο να τους προτρέψω; δεν βλέπουν δσα γράφα κάθε φορά; εν τούτοις σ' ευχαριστώ δια το ενδιαφέρον) Γενναίο "Ελληνόπουλο (το ψευδώνυμο Παγκόσμιος Ειρήνη έχει εγκριθή στο 2ο φύλλο δι' Ελλον) Γ. Σκοββ. (ευχαριστώ) Σεργείο της Νίκης, Βασιλέα των Λαών, Μικράν Γόρσοαν κτλ. κτλ.

Ανοικτομάτην, "Ελληνικόν Παιδίον (βραβείον έστειλα).
Βαρβαρομάχον "Ελλάδα, Χάνι της Γαβιάς, Ιωάν. Πετ. (Έλαβα),
Παιδά, Ορειοπόλον της Δόξης, Μανόν (έστειλα).
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 23ην Οκτωβρίου, θαπαντησω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 167ου Διαγωνισμού Αύσεων
Αύγουστου—Νομβρίου
Αί λύσεις δεκτά μέχρι της 21ης Ιανουαρίου.

604. Δεξιόχειρος
Συγγραφές είνε το πρώτον Τόσων μυθιστορημάτων! Και το δεύτερον ανήκει Στην χορείαν των γραμμάτων. Και τα δύο μαζί δηλώνουν Της Ερώτης κάποιαν πόλιν, Που θα έρχε αν γνωρίζης Την Γεωγραφίαν... δην.
Έστάλη υπό της Μεγάλης Ελλάδος

605. Στοιχειόγραφος
Μυθικού Βασιλέως Αφαιρώ το κεφάλι Κ' ένας μάντης άρχατος; Στη στιγμή ξεπροβάλλει Έστάλη υπό του "Ελληνικού Έθους

606. Αναγραμματισμός
Θέλεις, ενώ ετοιμάζεσαι, Να φάγης όποιον φρούτο, Να σου γαλή εξαρκικά Και να πορής για τούτο; Κόσ' το και ανακάτεψ' του Τα πέντε του κομμάτια... Δεν άπορεί; πώς τάχασες Μπροστά στα δύο σου μάτια; Έστάλη υπό του Νικητού της Αθηνών

607. Αίνυγμα
"Αν και λέξι; είμαι μία, Γρία πράγματι δηλώ: "Ορος; κάποι στήν "Ελλάδα, Σοφά άρχατο και πτηνό. Έστάλη υπό του Τουρκομεριτου

608. Αίνυγμα Δημόδες
Στόν κήπο δεν φυτεύεται, Σε περόβλι όχι, "Ο βασιλιάς το γέυεται Κι' όλο; ο κόσμος τώχει. Έστάλη υπό Σαυρ. Π. Νικολαΐδου

609. Δικτυατόν
Το πρώτον είνε ποιητής Λαίητος, Ξακουσμένος Το δεύτερον νησοσπαρτόν Πέλαγος της "Ελλάδος Το τρίτον ποταμός κλεινός Στο άστυ της Παλλάδος; Και θα εύρης το τέταρτον Στών συνειτών το γένος.

Έστάλη υπό του Νικητού της Αθηνών
610. Διπλή Άκροστιχίς μετά Φωνηεντολίπουν κι' Έλληνοσυμφώνου
Τα μεν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν Φωνηεντολίπουν του τύπου:

τα δε δεύτερα Έλληνοσυμφώνων του τύπου:

των όποιων ζητείται η λύσις.
1, Νήσος του Αιγαίου, 2, Μέλος του πρώτου, 3, Ένδοξος νήσος, 4, Βασιλείς των Έβραίων, 5, Αθηνάϊες ιστορικάς. Έστάλη υπό της Μεγάλης Ελλάδος

611. Φωνηεντολίπουν
ύο - α - * - ω - α - * - ο - ε - ου - α - * - ρα - ει
Έστάλη υπό Βασιλείου του Βουλγαροκτονου
612. Γρίφος
και και
και και
και και
πα, κα, πα
Έστάλη υπό της Βαρβαρομάχου "Ελλάδος

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τούτους της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης δια να περνάτε ώραία τας ώρας σας.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργών πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: των έτών 1894, 1895, 1896
έκαστος άδει. δρ. 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 Τόμοι: των έτών 1897 έως 1905
έκαστος άδει. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 Τόμοι: των έτών 1906 έως 1916.
έκαστ. άδει. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

ΑΙ άνω τιμαί είνε δια τους παραλαβάνοντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να στάλουν ταχυδρομικώς, πρέπει να προσθέτουν δια ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου λεπτά 50 δια το Έσωτερικόν και δρ. 1,50 δια το Έξωτερικόν.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίου, ελήφθησαν από 19-25 Οκτωβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: "Ασπότης "Αμαζών, Ειρήνη Μ. Λουκάκη, Σοφία Χ. Ράνεστ, Ανωμένο Πουλί, Γ. Κακούρος, Γενναίο "Ελληνοπούλο, Δοξαμέναι "Αθήναι, Δ. Φ. "Αντωνιάδης, Μαρία Ιω. Καζιμπάκα, Κούλα Κονταρίνη, Νίτσα Κονταρίνη, Νίτσα Διαμαντοπούλου, "Ανδρ. Α. "Αντωνιάδης, Κ. Α. Ντούλας.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Γ. Γκουζούλης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Θ. Μανουράκης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ν. Παπακωνσταντίνος, Ιω. Κ. Πανιδάς.
ΔΙΜΗΝΗΣ: Π. Κ. Μαλέτσος, "Αθ. Ι. Βλαχούτοκος, Εθάγγελος Ι. Βλαχούτοκος, Ιω. Γ. Μήτσας, Έωαγ. Α. Εθαγγελινός, Γ. Ι. Δουγαντζής, Βασ. Ι. Ευσάφης.

ΜΥΤΗΛΗΝΗΣ: Προσφυγόπουλο.
ΠΑΤΡΩΝ: Νίτσα Β. "Αντωνοπούλου, Ντίνος Β. "Αντωνοπούλος, "Αρόη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στ. Γλυκής, Π. Κ. Γρίνης.
ΠΥΡΓΟΥ: Π. Σ. Σταυροπούλος, Α. Ι. Θεοφιλόπουλος, Νικ. Ροδιάδης.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μαν. "Εμ. "Αβάτζος.
ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Α. Δαπόντε, Λευκή Περιστέρα, Νικ. Παπαγιωτόπουλος, Θεοδόρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιμαντή.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κική Α. Εδστασιάδου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
"Όλων των άνωτέρω τα όνόματα ετέθησαν εις την κληρωτίδα και ελήφθη ό εν Σάφω ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ό όποιος ένεργάφη δια τρείς μήνας από 1 Νοεμβρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—204]
Ψηφίζω δια της λευκής μου ψήφου τον Δημήτριον Μπερδέσην.
"Ηλίας Γιαμαρέλλος

[ΙΖ'—205]
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ
Υποψήφιος Δημοψηφίσματος του 1917
[ΙΖ'—206]

Όλοι ψηφίσατε την
ΑΝΕΣΠΕΡΟΝ ΔΟΣΑΝ
[ΙΖ'—1438]

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Υποψήφιος Δημοψηφίσματος 1917
[Ζ'—207]

Κατερχόμενος πρώτη φοράν εις Δημοψήφισμα, τολμώ να σας ζητήσω την ευγενή σας ψήφον, διατι το ψευδώνυμόν μου είνε πλήρες μαθήσεως.
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ
[ΙΖ'—208]

Αγοράζω **ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ** Κρητικά ως και μετ' επιστημάνσεως Κ. Π. εις συμφερούσας τιμάς. Γράφατε: "Ι Αζυπαδίτην Poste Restante "Αθήνας.
[ΙΖ'—209]

Σύλλογος «ΠΑΤΡΙΣ»—"Αγαπητά Διαπλάστούλα! Του εν Θεσσαλονίκη ιδρυθέντος **Σύλλογου «ΠΑΤΡΙΣ»** γηνομένην αρχαιρεσιών, εκλέγησαν Πρόεδρος: Βασίλειος Θεοδώρου Βογιατζής—Ταμίας: Θεμιστοκλής "Αστερ. Σγουρός και Γραμματεΐς: Ιωάννης Μαργαρί, Ιωαννίδης. Ζητούνται δραστήριοι αντιπρόσωποι. Συνδρομή μηνιαία 30 λεπτά, τρίμηνος; 70 και ετήσια 2.—Διεύθυνσις: Βασιλείου Θεοδώρου Βογιατζήν Σύλλογον.—"Αθ. τοίς" Poste Restante, εις Θεσσαλονίκην.
[ΙΖ'—210]

Όυδεις δεν πιστεύω ναρηθθή να υποστηρίξη το επιδηθικότερον ψευδώνυμον, το **ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ**
[ΙΖ' 211]

Σύλλογος; ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ
Σ' Έγγραφίτε μέλη! διότι εκτός της υποστηρίξεως στο Δημοψήφισμα ενεργούνται και Διαγωνισμοί τακτικούς. Α' Βραβεύθησονται τα Μ. Μυστικά ενός; δια μονοδράμου τόμου. Τετράδια δεκτά μέχρι 31 Δεκεμβρίου.
[ΙΖ'—212]

Παγκόσμιο "Ονειρο
Παγκόσμιο "Ονειρο
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
Παγκόσμιο "Ονειρο
Παγκόσμιο "Ονειρο
[ΙΖ'—213]

ΕΛΛΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
Υποψηφία Δημοψηφίσματος του 1917
[ΙΖ'—214]

Κύριε **Πρωτοσηπαδάκη**, οδευμία απάντησις ελήφθη. Σας παρακαλώ, γράψατέ μας πάλιν μήπως ήλάτατε διευθύνσιν;
Σπινθήρ της Έλευθερίας
[ΙΖ'—215]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ, καλέ, σπά!
Δ. Κ. ΔΕΛΑΚΩΤΣΟΣ
[ΙΖ'—216]

Ηρώ του Σουλίου, τετράδιον σου έστειλα. Περιμένο Ιδικόν σου. **Ωραία Δόσις**
[ΙΖ'—217]

Αιματοβαμμένη Κυανόλευκος, στής 28 | 10 | 1917 έρριξα ένα γράμμα για σας Ρ. Ρ. από την "Αθήνα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παιδιάς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Έσωτερικου	Έξωτερικου	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Δια των Πρωιτόρων Έσωτερ. λ. 15. Έξωτερ. λ. 20.
Έτησια δρ. 8.—	Έτησια φρ. χρ. 10.—		Φύλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
Έξέμηνος 4,50	Έξέμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τετμήνος 2,50	Τετμήνος 3,—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Όδός Εθριπίδου άρ. 38, καρά το Βαρβάκειον
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.			Έτος 39ον.—Αριθ. 49
Μερίδος Β'—Τόμος 24ος		Έν "Αθήναις, 4 Νοεμβρίου 1917	

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ο Χάρμπερτ, φουσκώνων τα μάγουλά του, φύσησε μέσα στο καλάμι τόση δύνατά, ενό συγχρόνως το γύριζε ακατάπαυσα, ώστε το φύσιμά του άνοιξε κ' έφούσκωσε τη μάζα του γυαλιού.

Έπειτα κι' άλλη πάστα προσετέθη στην πρώτη και σε λίγο σχηματίσθηκε μια σφαίρα, με διάμετρο ένα πόδι. Τότε ο Κύρος Σμιθ πήρε το καλάμι από τα χέρια του Χάρμπερτ κ' άρχισε να το κουνά με τέτοιο τρόπο, ώστε η σφαίρα, μαλακή ακόμα, έπήρε ένα σχήμα κυλινδρικών.

Με το φύσημα λοιπόν απέκτησαν ένα γυάλινο κύλινδρο, κλεισμένο με δυο ήμισφαίρια στής δυο άκρες. Τα έκοψαν αυτά εύκολα μ' ένα κοφτερό σίδερο, βρεγμένο με κρύο νερό. Με τον ίδιο τρόπο, ο κύλινδρος κήπηκε από πάνω ως κάτω, και, αφού μαλάχωσε με καινούργιο ζέσταμα, άνοιχθηκε, απλώθηκε σε μια πλάκα κ' εστρώθηκε καλά μ' ένα κυλινδρικό ξύλο.

Έτσι κατασκευάσθηκε ο πρώτος υαλοπίνακας. Με τον ίδιο τρόπο, έκαμαν καμμία πενήνταριά. Και σε λίγο, τα παράθυρα του Γραβιτινου Παλατιού σκεπάσθηκαν με τζάμια, όχι ίσως πολύ άσπρα και καθαρά, άρκετά όμως διαφανή, ώστε να μὴν εμποδίζου και το φώς, μαζί με τον άέρα.

Όσο για ποτήρια και μπουκάλια, αυτά πια ήταν παιχνιδάκι. Άλλως τε τα έδεχοντο όπως «έβγαιναν» από την ά-

κρη του καλαμιού. Ο Πέγκροφ είχε ζητήσει να τον άφίσουν κι' αυτόν να φουξήξει μερικά, άλλα φυσούσε με τόση δύναμη, ώστε τα προϊόντα του έπαιρναν τα πιδά αλλόκοτα και άστεία σχήματα (*) κ' αυτό τον έκανε να θουμάξη και να γελά πολύ.
Σε μία από της έκδρομές, που έκαμαν οι άποικοι αυτή την εποχή, άποκαλύφθηκε (*) Έδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 381.

κ' ένα δένδρο, που το προϊόν του θα έπροσθετε κάτι σημαγτικό στα τρόφιμα της άποικίας.
Ο Κύρος Σμιθ κι' ο Χάρμπερτ, κυνηγώντας μια μέρα, είχαν εισχωρήσει στο δάσος του Φαρ-Ούσετ, άριστερά της Ευχαριστίας, και, όπως πάντα, ο μικρός έκανε χίλιες ερωτήσεις στον μηχανικό, που του άπαντούσε προθυμώτατα. Άλλα και με το κυνήγι συμβαίνει ότι και με κάθε άλλο έργο: άμα δεν βάξει καγείς όλο του τον ζήλο, η επιτυχία δεν είνε μεγάλη. Έτσι και σήμερα, αφού ο Κύρος Σμιθ δεν ήταν κυνηγός κι' ο Χάρμπερτ μιλούσε όλο για φυσική και χημεία, πολλοί μακαροῦδες κ' υδρόχοιροι πέρασαν από μπροστά τους, άλλα γλύτωσαν. Έκινδύνευαν λοιπόν οι δυο κύνηγοι να χάσουν ολοσδιόλου την ήμερα τους, όταν ξεφανα ο Χάρμπερτ έστραμάτησε κ' εφώνασε με χαρά:

— Κύριε Σμιθ! κύριε Σμιθ! Βλέπετε αυτό το δένδρο;
Ήταν δενδράκι, θάμνος, μάλλον παρά δένδρο, γιατί άπετελείτο από ένα απλό κοτσάνι με λεπιδωτή φλούδα και με φύλλα που είχαν κάτι μικρές φλέβες παράλληλες.
— Τι δένδρο είνε αυτό που μοιάζει με μικρή φοινικιά; ρώτησε ο μηχανικός.
— Είνε άρτόδενδρο! το γνωρίζω από την εικόνα του, που την έχει το Λεξικό της Φυσικής Ιστορίας.
— Μα δεν βλέπω καρπούς.
— Όχι, κύριε Σμιθ, δεν κάνει καρπούς: ο κορμός του όμως περιέχει ένα άλεύρι, που η φύσις μας το δίνει άλεσμένο!



«Μια καρίνα, τριανταπέντε πόδια μακρού...»

— Αυτό λοιπόν είναι το άρτόδενδρο ;
 — Αυτό, μάλιστα !
 — Τότε, παιδί μου, έκαιμαμε σήμερα μια πολύτιμη ανακάλυψη και μπορούμε να πούμε ότι η εκδρομή μας δεν πήγε χαμένη. Άρκει να μην έκαιμαμε λάθος...
 "Όχι, ο Χάρμπερτ δεν είχε κάμει λάθος. Ήσπασε το κοτσάνι του μικρού δένδρου και είδε ότι είχε μέσα μια ψίχα αλευρώδη, χωρισμένη κατά διαστήματα με στεφάνια από την ίδια ουσία, τοποθετημένα συγκεντρικώς. Με το αλεύρι αυτό ήταν ανακατεμένη και μια μυζώδης ουσία, δυσαρεστή στη γεύση, αλλά έφευγε άμεσα ως άμα έπίεζε κανείς την ψίχα.
 Σ' εκείνο το μέρος του Φαρ-Ούεστ, που το έσημάδεψαν καλά, για να το ξαναβρουν εύκολα, τάρτόδενδρα ήταν άφθονα. Είχαν λοιπόν στη διαθεσί τους έν αληθινό αλεύρι, πρώτης ποιότητας φαρίνα, θρεπτικωτάτη. Και χαρούμενοι γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι, να δώσουν την είδησι της σπουδαίας ανακάλυψης.
 Την άλλη μέρα, όλοι μαζί πήγαν να μαζέψουν ά ρ τ ό δ ε ν δ ρ α. Ο Πέγκροφ, όλοένα πιο ένθουσιασμένος με το νησί του, έλεγε στον μηχανικό.
 — Κύριε Σμιθ, δεν σας φαίνεται ότι υπάρχουν νησιά για ναυαγούς ;
 — Τι έννοεις μ' αυτό, Πέγκροφ ;
 — Νά, έννοώ νησιά καμωμένα έπίτηδες για να δέχωνται ναυαγούς κι' αυτοί οι κακίμοιροι να μπορούν πάντα να τ'α βγάλουν πέρα.
 — Μπορεί, αποκρίθηκε χαμογελώδω ο μηχανικός.
 — Έγώ το πιστεύω, υπέλαβε ο ναύτης, και μου φαίνεται ότι έν από τα νησιά αυτά είναι και ή νήσος Λίγκολν.
 Γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι μ' ένα σωρό κοτσάνια άρτοδένδρων. Ο μηχανικός κατασκεύασε ένα πιστόνιο ή άνοιξη. Το κάρο, ή μάλλον το έλαφρό άμάξι που το είχε αντικαταστήσει, έκάνε πολλούς δρόμους ως τη στάνη και, όταν ήταν ή σειρά του Πέγκροφ να πάει, ο ναύτης έπαιρνε και τον Ζούπ και τον έβαζε να οδηγεί τ'άμάξι. Κ' ήταν άστειότατο να βλέπη κανείς την έξυπνο πίσω να κτυπά το καπιτόκι του, σαν άμαξής αληθινός !
 "Έτσι λοιπόν όλα πήγαιναν καλά κι' οι άποικοι, άν και τόσο μακριά από την πατρίδα τους, μπορούσαν να μην είναι και δυσαρεστημένοι. Άλλως είχαν συνειδηθή τόσο πολύ το νησί τους και την καινούργια τους ζωή, ώστε, μά την αλήθεια, δεν θα-

φιναν χωρίς λύπη το φιλόξενο εκείνο έδαφος.
 Και όμως, ή άγάπη της πατρίδας είναι τόσο ισχυρή στην καρδιά του ανθρώπου, ώστε άν κανένα πλοίο παρουσιάζετο άξανα μπροστά στο νησί, οι άποικοι θα το έκραζαν με νεύματα, θα τ'όπισαν και θάφεναν... Έν τω μεταξύ ζούσαν την ήσυχη κι' εύτυχισμένη τους ζωή, μάλλον φοβούμενοι παρα ποθούντες να την διακόψη κανένα άπρόοπτο περιστατικό.
 Άλλά ποιός μπορούσε να το ξέρη αυτό, ποιός μπορούσε να είναι βέβαιος ότι ή ίδια ζωή θα εξακολουθούσε πολύ ή θάλλαζε σε λίγο !..
 Όπωςδ'ήποτε, οι άποικοι μιλούσαν συχνά για το νησί, που το κατοικούσαν τώρα ένα χρόνο και τ'αγαπούσαν. Και μια μέρα, σε μια τέτοια συνομιλία, έγινε μια παρατήρησις, που έμελλε να έχη κατόπι σπουδαίες συνέπειες.
 "Ήταν Πρωταπριλιά και Κυριακή του Πάσχα. Ο Κύρος Σμιθ κι' οι σύντροφοί του είχαν άφιέρωση την ήμέρα εκείνη σε άνάπαυσι και προσευχή. Κ' ήταν μια πολύ ωραία ήμέρα, σχεδόν σαν καλοκαιρινή. Το βράδυ, αφού έφαγαν, μαζεύθηκαν όλοι στη βεράντα κι' από εκεί εκύτταζαν τη νύκτα, που ανέβαινε σιγά-σιγά από τον όρίζοντα. "Έπιναν τον «καφέ» τους, δηλαδή έν αφέψιμα από κόκκους κουροξυλιάς, που είχε έπινοήσει ο Νάβ, και μιλούσαν για το νησί, που ήταν άπομονωμένο στη μέση του Ειρηνικού, όταν ο Γεδεών Σπίλεττ έλαβε άφορμή να ρωτήση :
 — Άγαπητέ μου Σμιθ, από τότε που έχετε στη διαθέσι σας τον έξάντα, αυτόν που βρήκαμε στο κιβώτιο, δεν έδοκιμάσατε να προσδιορίσετε άκριβέστερα τη θέση της νήσου Λίγκολν ;
 — "Όχι, αποκρίθηκε ο μηχανικός.
 — Όμως δεν θάταν καλό να τ'α κάμετε με τ'α εργαλεία αυτά, τελειότερα βέβαια από εκείνα που μεταχειρισθήκατε την πρώτη φορά ;
 — Γιατί τάχα ; είπε ο Πέγκροφ. Δεν βαρύνεστε ! το νησί μας, είναι καλά εκεί που είναι !
 — Δεν λέγω όχι, υπέλαβε ο Γεδεών Σπίλεττ, επειδή όμως, με τα πρώτα άτελη εργαλεία, μπορεί να έγινε κανένα λάθος, κι' αφού τώρα θα μπορούσαμε να μετρήσουμε με κάθε άκριβεια...
 — Έχετε δικη, άγαπητέ μου Σπίλεττ, αποκρίθηκε ο μηχανικός κι' έπρεπε μάλιστα να το κάμω προητέρω, μολονότι, και άν υποθέσουμε ότι έγινε λάθος την πρώτη φορά, το λάθος αυτό δεν θα υπερβαίνη την πέντε μοίρες, στο πλάτος ή στο μήκος.
 — "Έ, ποιός ξέρει ! υπέλαβε ο ρεπόρτερ : ποιός ξέρει μήπως βρισκόμαστε πίσω κοντά σε κανένα κατοικημένο τόπο, απ' όσο νομίζουμε...
 — Αυτό θα το μάθουμε αύριο, αποκρί-

θηκε ο Κύρος Σμιθ, κι' άν δεν είχαμε τόσες άλλες δουλειές, που μας έμποδίσαν, θα το ξεύραμε ήδη.
 — Όρατα ! έκαιμα ο Πέγκροφ. Ο κύριος Σμιθ είναι καλός παρατηρητής, που δεν κάνει λάθος ώστε άν το νησί μας δεν μετατοπίσθηκε μόνο του, θα βρεθή χωρίς άλλο στη θέση που τ'όβαλε.
 — Θα το ιδούμε !
 Την άλλη μέρα λοιπόν, με τον έξάντα, ο μηχανικός έκαιμα ό,τι χρειαζέτο για να ιδη άν ήταν σωστοί οι άριθμοί που είχε βρη την πρώτη φορά. Και ιδού το αποτέλεσμα αυτής της εργασίας.
 Την πρώτη φορά, ή γεωγραφική θέση της νήσου Λίγκολν είχε προσδιορισθή έτσι :
 Δυτικόν μήκος : από 150° ως 155°.
 Νότιον πλάτος : από 30° ως 35°.
 "Η δευτέρα όμως παρατήρησις έδωσε άκριβώς :
 Δυτικόν μήκος : 150° 30'.
 Νότιον πλάτος : 34° 57'.
 Μ' όλη λοιπόν την άτέλεια του εργαλείου του, ο Κύρος Σμιθ είχε λογαριάσει με τόση δεξιοτήτα, ώστε το λάθος του δεν υπερέβαινε της πέντε μοίρες.
 — Κι' τώρα, είπε ο Γεδεών Σπίλεττ, αφού, εκτός του έξάντα, έχουμε και άτλαντα, άς ιδούμε, άγαπητέ μου Σμιθ, τη θέση που κατέχει άκριβώς ή νήσος Λίγκολν στον Ειρηνικό.
 Ο Χάρμπερτ έφερε τον "Ατλαντα που, καθώς είπαμε, ήταν τυπωμένος στη Γαλλία κι' έπομένως τ'α όνόματα ήταν γαλλικά.
 Ξεδίπλωσαν τον χάρτη του Ειρηνικού "Όκεανού και ο μηχανικός, με τον διαβήτη στο χέρι, έτοιμάσθηκε να προσδιορίση τη θέση.
 Άξαφνα το χέρι του έσταμάτησε με κάποια έκπληξη.
 — Μπ'α ! είπε, υπάρχει ένα νησί 'ς αυτό το μέρος του Ειρηνικού.
 — Νησί ; έρώναξε ο Πέγκροφ.
 — Το δικό μας βέβαια ! είπε ο Σπίλεττ.
 — "Όχι, όχι ! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ. Το νησί αυτό έχει μήκος 153° και πλάτος 37° 11', βρίσκεται δηλαδή δύομισο μοίρες δυτικώτερα και δυο μοίρες νοτιώτ'ρα από τη νήσο Λίγκολν.
 — Και είναι ; ρώτησε ο Χάρμπερτ.
 — Η νήσος Θαβώρ.
 — Μεγάλη ;
 — "Όχι, ένα νησάκι χαμένο στον Ειρηνικό, που ίσως δεν τ'α έπισκέφθηκε κανείς.
 — Να τ'ο έπισκεφθούμε 'μείς ! είπε ο Πέγκροφ.
 — Έμεις ;
 — Γιατί όχι, κύριε Σμιθ ; Να κατασκευάσουμε ένα καϊκάκι κι' αναλαμ-

βάνω να το κυβερνήσω εγώ...μιά χαρά !
 "Έπειτα, ο ναύτης ρώτησε :
 — Και σε τί άπόπτασι βρισκόμαστε απ' αυτή τη νήσο Θαβώρ ;
 — Έκατό πνήντα μίλλια περίπου, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.
 — Πρ' ! έκαιμα ο ναύτης. Και τί είναι εκατό πνήντα μίλλια ; Σε σαραντοκτώ ώρες, με πρώτο τον καιρό, ερθάσαμε !
 — Μ'α προς τί ; ρώτησε ο ρεπόρτερ.
 — Δεν ξέρω... Πρέπει να πάμε να ιδούμε !
 "Έτσι έτορράσαν να ναυπηγήσουν ένα μικρό καϊ, για να είναι έτοιμο να ταξιδέψη κατά τον "Οκτώβριο, με την έπιστροφή του καλοκαιριού.
 ("Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 ΒΡΑΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ



Άγαπητοί μου.
 ΛΙΓΑ λόγια θα σας γράψω, για να σας πω ότι ή σημερινή μου Έπιστολή είναι ή τελευταία αυτή του τόμου. Γιατί τα δύο έποόμενα φύλλα, (50 και 51) είναι προωρισμένα για την «Κυριακή της Διαπλάσεως», ο δε Άνανίας, καθώς ξέρουν οι καλαιότεροι, τ'α λέει τόσο διεξοδικά, — με τ'ο ραχάτι του, — ώστε μόλις αφήνει λίγο τόπο για δυο μικρές συνέχειες των μυθιστορημάτων. Άλλά και τ'ο 52 φύλλο, όπου σαν τελευταίο του τόμου μας, πρέπει να δημοσιευθούν τόσα και τόσα πράγματα άπαραίτητα, δεν θάχη τόπο για Έπιστολή. Έτσι σας άποχαίρω σήμερα, με την έλπιδα να σας ξαναϊδω τ'ο χρόνου.
 Μ' αυτή την ευκαιρία πρέπει να σας ευχαριστήσω για την έξαιρετικά θερμή υποδοχή που κάματε φέτος στις Έπιστολές μου. Συγνώτατα είδα να γράφετε στη Διάπλασι, ότι σας άρεσαν καλύτερα από κάθε άλλης χρονιάς. Γιατί άραγε ; Τ'α θέματα φέτος σας ένδιέφεραν περισσότερο, ή τ'α βρίσκετε γραμμένα με μεγαλύτερο κέφι ; Άν είναι τ'ο πρώτο, δεν μπορεί να καυχήθω, γιατί τ'α θέματα έρχονται μονάχα τους, τ'α φέρνει ή περίπτωση κι' ή κατάστασις. Άν ήταν τ'ο δεύτερο, θα μ' έκολάκευε κάπως περισσότερο. Άλλά μήπως και τ'ο κέφι δεν έρχεται μονάχο του ; Μήπως κι' αυτό δεν εξαρτάται από την κατάστασι κι' από τ'ας περιστάσεις ;

Σήμερα, είχα σκοπό να σας γράψω για τη σχολική έορτή της Σημείας, που έγινε με μεγάλη πομπή κι' έπισημότητα, τ'ο περασμένο Σάββατο, στο άρχαιο Διονυσιακό Θέατρο. Άλλά ή βραχεία μου δεν χωρεί καμμία περιγραφή. Άλλως τε όλοι σχεδόν οι Άθηναίοι φίλοι μας είχαν παρευρεθή, και όσο για τους άλλους, μπορούν να διαβάσουν τ'α καθέκαστα στις έφημερίδες. Το μόνο που δεν θα μπορούταν να διαβάτουν όλοι, γιατί δεν έδημοσιεύθη παρά σε μια μόνο έφημερίδα, είναι τ'ο εμπνευσμένο ποίημα που άπήγγειλε έχει ο γνωστός ποιητής κ. Στέφανος Δάφνης. («Ώδή στην Κωνόλευκη»). Γι' αυτό είπα στη Διάπλασι να τ'ο δημοσιεύση κι' άκριβώς για να χωρέση τ'ορατο ποίημα, κάνω βραχεία την τελευταία μου Έπιστολή.
 Σας ασπάζομαι
 ΦΑΙΔΩΝ

ΩΔΗ ΣΤΗΝ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΗ

["Άπηγγέθη υπό του ποιητού εις τ'ο Διονυσιακόν Θέατρον κατά την σχολικήν έορτήν της Σημείας, τ'ο Σάββατον, 28 "Οκτωβριου ε.σ.]
 Αυτό είναι τ'ο ιερό πανί τ'ο γαλανό και τ' ασπρο, κομμάτι από άνοιξιάτικο και έσπερο ούρανο, που είναι λευκό σαν τόν άφρό του κύματος που άνθίζει σε περιγιάλι όλώμορφο, σε πέλαο μακρονό.
 Αυτό είναι τ'ο ιερό πανί, που όταν περνάη μπροστά μας υψαίνονται τ'α βέεφαρα και σπαταρά ή καρδιά μας.
 Δεν είναι ή αύρα που έρχεται γλυκά να τ'ο χαϊδέψη, δεν τ'ο άνεμίζει πρόσχαρα ή αύρα ή σιγανή !
 Είναι μια άθάνατη πνοή που δομάει να ζωντανέψη με ανατριχίλα ανέφραστη τ'ο δίχρομο πανί.
 Τ'ο πήρε κάποιος μάγισσα και τ'όκαμε χλαμίδα και ζή σ' αυτό και πάλλεται δλάκρη ή Πατριδα.
 Είναι ή Σημεία ! Τη βλόγησαν παπάδες μ' άσπορά γένεια μέσ' στής σκλαβιάς τ'ο τρισαθο κι' άπόκρυφο σκόλειο, έκλαψαν μάτια και καρδιές έπάνω της, και οι κόρες τις νύχτες την υφαίνανε κρυφά στον άρχαλειό.
 Σάν Βόρειο Σέλος άστραψε στη Λαυρά μίαν ήμέρα κι' άπλώθηκε ως τόν εβδομο ούρανο κι' άκόμα πέρα.
 Την πήραν τ'ον παλλημαριών τ'α μπουτζίνα τ'α χέρια και μέσ' σ'α που έλάμπανε καμπυλωτά σπαθιά νικήτρα την περάσανε μέσ' στην όρη της μάχης σε κοροφονία άπάτητα, σ'α δάση τ'α βαθεία.
 Κι' εκείνη πάντοτε ψηλά,

πάντα έλαρή κι' ωραία χαϊρούσανε τη δόξα της περφηφανη ή Σημεία.
 Την πήγαν κι' έκαθρέφτισε τ'ο θεϊκή όμορφιά της σ'του Αϊαίου τ'α πλάτη τ' άματρο, στής Πύλου τ'α νερά, τ'ορταιοφόρα έφάνηκε σ'τα Ψωριανά κατόστια που οι γλάροι τη χαϊδεύανε με τ' άνοιχτά φτερά.
 Κι' όταν μια μέρα έσθήθηκε μέσ' σ' "Αναπλιού τ'α κούτρα, την είδαν κι' άνατριχίασαν τ' άστρα, τ'α αιώνια τ' άστρα.
 Σημεία ! Στ'ο μαύρον δλεθρό που έσκόρπισε μια νύχτα σε φλόγες ούρανόφαστες ψηλά ο Πιρρολήτης, σ'α πίνυμένα του δομένα σ' άνέβασε να γείνης ένός θριάμβου άθάνατου έσ' ο διαλαλητής.
 Και τ' άγριεμένα κύματα τρυφού σου έβογγούσαν θαρραλώς κι' ήτανε ψαλλμοί που σ' έδοξολογούσαν.
 Κι' όταν με χρόνια, με καιρούς ήρθε ή μεγάλη μέρα μέσ' στής σκλαβιάς τ'α χώματα να βγάλης άστραπέδες, ψηλά από τόν "Ολυμπο οι θεο σ' άντίκρυσαν όλόρθου, κι' από χαρά αντίλαλαξαν τ'ο "Ολυμπο αϊ κορυφές.
 Κι' έτσι οι Θεοί σου στείλανε συντρόφισσα τη Νίκη για να σε πάη τρισένδοξη προς τη Θεσσαλονίκη.
 Τρόπαια νέα στηθήκανε στον Ισκιο σου από κίτου ; Νά τ'ο Μπιζάνι, τ'ο Κιλκίς, της Κρέσνας τ'ο βουνά !
 Σε είδεν ο Τούρκος κι' έννοισε τόν τρομό του θανάτου, σ' άντίκρυσεν ο Βούλγαρος, φεύγει και δε γυρνά.
 Και σύ σκεπάζεις τους νεκρούς, τους λυτρωμένους σμίγεις, και πάντα δρόμο φωτεινό μέσ' στο σκοτάδι άνοίγεις !
 Ποιά λύρα έχει τη δύναμι για να σε ψάλλη επάξια : Είσαι της θείας Ελλάδος μας ή άγια Εικόνα. Έσύ, είσαι ή λαχάρα που λιγώνει τ'α γόνατα τ'ων σκλάβων, είσαι τ'ο Γένους τ' όραμα, Σημεία μας χρυσή, που όταν τ'α μάτια έπάνω σου με σέβας τ'α καρφώνει θαρρεί και κάποιον ούρανο φως πώς σε περικυκλώνει.
 Χαίρε, γαλάζια κι' ιερή και τιμημένη, δ χαϊρέ ! ο γέρας Θούλος πάντοτε τ'ο λέει στη σκλαβα γή :
 — Θα 'ρθή μια μέρα ο Άγγελος και στη ρομφαίαν έπάνω θα σε κρατή φωτόλουστη και θα μ'ας δδήγη !
 Στην Πόλη τ'ων ονειρών μας, που αιώνας σε προσμένει να κυματίσης μίαν αύγην άτρόμητα άπλωμένη !
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Το πρόσωπό της, ανέκφραστο συνήθως, φανέρωνε τώρα έναν οίκτο βαθύ...

— Κακόμοιρο παιδί! ψιθύρισε υποχώρησε λοιπόν. Τον ξέρω εγώ τον άντρα μου καλά! δεν θα βγῆ από δω-μέσα, παρα την ημέρα που θα υποκύψει στο θέλημά του. Έτσι είνε αυτός!

— Μ' αυτό που μου γυρεύει, δεν είνε για μένα, αποκρίθηκε κλαίγοντας ο Πετράκης.

— Το ξέρω, παιδί μου, το ξέρω. Μα μήπως κι από μένα γύρευε πράγματα που ήταν για μένα;...

— Ωστε και σᾶς, σᾶς κρατεί εδώ με τη βία, άπορησε ο Πετράκης, και σᾶς αναγκάζει να τον βοηθήτε στις δουλειές του, χωρίς να θέλετε;

Η Καρακάξα εκούνησε το κεφάλι της, χωρίς να αποκρίθῃ. Κ' έτσι, άμιλητη, άφισε το ψωμί και το νερό κ' ετοιμάσθηκε να φύγῃ.

Ο Πετράκης κατάλαβε, ότι δεν ήθελε να του εξηγηθῆ, να του άνοιχθῆ περισσότερο. Έτσι θα τῆς έφυγε εκείνος ο λόγος και τώρα μετανοούσε.

Αισθάνθηκε την ανάγκη να την καθησυχάσῃ.

— Έννοιά σας, κυρία, τῆς εἶπε, κ' εγώ δεν θα πω σέ κανένα λέξι! απ' ὅ,τι μου εἶπατε.

— Μα δεν σου εἶπα και τίποτα, αποκρίθηκε ἡ Καρακάξα. Έπειτα το ξέρω πῶς εἶσαι καλό παιδί..

Κ' επρόθεσε:

— Άλήθεια, άνοιξε κανένα κουτί κονσερβά. Έδώ μέσα εἶχει ὅ,τι θές.

— Εὐχαριστῶ πολύ, κυρία, αποκρίθηκε ο Πετράκης, μα μόνος μου δεν θα πάρω τίποτα.

«Κουτό παιδί!» συλλογίσθηκε ἡ Καρακάξα. Και, σηκώνουσα τούς ώμους με άπορία, βγήκε από την άποθήκη κ' εκλείδωσε την πόρτα.

Τότε βλάστησε στο κεφάλι του Πετράκη μιᾶ ιδέα, μεγάλωσε γρήγορα, προσδιορίσθηκε κ' εἶγινε δλόκληρο σχέδιο σωτηρίας: «Ο μικρός θα υπεκρίνετο ότι υποτάσσεται, ὅτι δέχεται να εκτελέσῃ τὰς διαταγὰς του παραφέντη. Θα πῆγαινε μ' αὐτόν και με τὸν Φριμῖνο ὡς τὸ σπίτι που επρόκειτο να κλέψουν. Αν μπορούσε τώρα να τούς γελάσῃ, να

τούς ξεφύγῃ στο δρόμο, θα τώκανε βέβαια. Άλλά δεν ήταν πιθανό. Το πιθανώτερο ήταν, ὅτι οἱ δυὸ ἐκείνοι θα τὸν επρόσεχαν καλά, δεν θα τὸν άφιναν ἀπὸ τὸ χέρι, ὡς πού θα εἴθαναν στὸν φεγγίτη τοῦ ὑπογείου, ἀδιάφορο! Ο Πετράκης θα εἴφαινετο πειθῆνιος ὡς ἐκείνη τῆ στιγμή. Και θα εἴμπαινε ἀπὸ τὸ φεγγίτη στο ὑπόγειο. Άλλ' ἄμα εἴρρισκετο πιά μέσα στο σπίτι μονάχος του, — ἐκείνοι δεν μπορούσαν να μπου, — δεν θα εἴτρεχε καθόλου να τούς άνοιξῆ τὴν πόρτα, ἀλλά θα τούς άφινε να περιμένουν ἐκεῖ-ἀπέξω ὡς τὸ πρῶν!

Επιτέλους θα εἴβαρυνοντο και θάφρυγαν. Τί ἄλλο μπορούσαν να κάμουν; Και τότε ο Πετράκης θα παρουσιάζετο στους κατοίκους τοῦ σπιτιοῦ, πού θα εἴ-



«Ο Φριμῖνος επρόκειτο τὸ παιδί...»

χαν ξυπνήσῃ τὸ πρῶν, και θα τούς διηγείτο ἀπὸ ποῖο κίνδυνο τούς εἴγλύτωσε.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦτα βέβαια παράτολμο. Αν τὸν εἴβλεπαν, εἴξαφνα, να περνᾶ τὴ νύχτα ἀπὸ ἕνα φεγγίτη ὑπογείου, θα τὸν επιαναν σὰν κοινὸ λωποδύτη. Και θα τὸν επίστευαν αν εἴλεγε ὅτι δεν πῆγαινε να κλέψῃ τὸ σπίτι, ἀλλά να τὸ σώσῃ ἀπὸ τούς κλέφτες; Άλλά πῶς, χωρίς να διατρέξῃ τὸν φοβερό αὐτὸ κίνδυνο, μπορούσε να βγῆ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀδιέξοδο; Τὸ θάρρος δεν θα τοῦ εἴλειπε... Τώρα ἡ συνείδησίς του εἴχε ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος και στο σκοτάδι τῆς άποθήκης ἐκείνης, ὁ Πετράκης, ἄμα πῆρε τὴν ἀπόφασι να φερθῆ σὰν πῖμιος ἄνθρωπος, ὅ,τι κι' αν

εἴμελλε να πάθῃ, αισθάνετο τὸν αὐτὸ του ἀνακουφισμένο, σχεδὸν εὐτυχῆ...

Περίμενε ἀκόμη λίγο, σὰν να τὸς εἴμενε κάποιος τελευταῖος διαταγμός. Έπειτα, με ξαρνική ἀπόφασι, άρχισε να κτυπᾶ τὴν πόρτα με τὸ γρόθο του δυνατά. Ο ἴδιος ὁ παραφέντης τὴν άνοιξε και ρώτησε:

— Δοικόν;

— Δοικόν τάποφάσισα. Έρχομαι μαζὶ σας στὴν ἔδου Ειρήνης.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Άμ' τῶξερα εἴγὼ πῶς αὐτὸ θα προτιμούσες, παρα να πεθάνῃς ἐκεῖ μέσα τῆς πείνας! Άς εἴνε, καλά εἴκανες. Μπράβο, παιδί μου!

Κ' επρόσθεσε, σὰν ἄνθρωπος με πείραν, πού εἴδαν πολλὰ τέτοια τὰ μάτια του:

— Τὸ πρῶτο βῆμα εἴνε πάντα δύσκολο... Τώρα πού ἀποφάσιδες να τὸ κάμῃς, δεν θα στενοχωρηθῆς ἄλλη φορᾶ. Θα ἴδῃς, θα ἴδῃς τί ὠραῖα πού τρέχει κανεῖς ἔς αὐτὸ τὸν δρόμο!

«Βέβαια, συλλογίσθηκε ὁ Πετράκης, γιατί εἴνε κατῆφορός!...»

Δὲν εἴπε ὅμως τίποτα. Κι' ὁ παραφέντης έφυγε, χωρίς να παρατηρήσῃ τὴν ζαρωματιᾶ τῆς άγρίας ἀποφάσεως, πού αὐλάκωνε τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ του φυλακισμένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ Ἀπὸ τὸν φεγγίτη

Τὸ «κόλπο» ἀποφασίσθηκε να γίνῃ αὔριο. Επρόκειτο κυρίως να λεηλατήσῃ ὄχι τὸ σπίτι, ἀλλά τὸ μαγαζὶ πού ἦταν ἀπὸ κάτω, τὸ ἀδαμαντοπωλεῖο κάποιου Καντέν. Ο Πετράκης εἴχε ξανακούσῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Άλλά πού... πότε;.. Προσπάθησε να θυμηθῆ, ἀλλά δεν τὸ κατῶρθωσε...

Ο παραφέντης τοῦ εἴδειε τὸ σχέδιο τοῦ σπιτιοῦ. Πρῶτα ἦταν τὸ ὑπόγειο, εἴπειτα μιᾶ σκάλα κ' εἴπειτα ἕνα δωμάτιο, ὅπου κοιμοῦνταν πότε ὁ κ-Καντέν και πότε ὁ συγγείτός του γιὰ να φυλάγουν τὸ μαγαζὶ:

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΧΣ Ἀποσταμένη ὄπως καρδιά μπρός στην χαρά λουφάζει, καθὼς τὸ κύμα ὀρθοποδᾷ βουγὸ κι' ἀφροξέσπασέ, σὰν ξεφαντώνει ἡ λαγαριά 'στο ἠλιόλουστο μελτέμι,' εἶτσι, γυμμένη, ἡ καλαμιὰ μαξεύεται και τρέμει...

ΧΣΙ Ἀγκάθι ὀλόρθο ἔς τὴν ὀχθιά, φωνιᾶς κρυφὸς και ψευθῆς— κρατεῖς τὸ κάρνακόλημα κι' ὡς γιὰ να σώσῃς, πέφτεις... Τί, κι' αν βαστάει τὸ νύχι σου; βαστάει γιὰ να σαράξῃ! κ' ἡ παππαροῦνα, πού ἀρπαξες, σὰ στάλα ἀπὸ αἷμα μοιάζει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»



ΛΕΥΚΙΟΣ Ε. ΖΗΝΩΝ (Βουβὸ τῆς Μανωλάσας) ἐν Λεμεσῷ. Ἀπὸ τὸν Σύλλογ. Ἀνικητῶν. Β' Βραβείον 16ου Διαγων. Ξεσπαθῶμα.



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΡ. ΚΑΤΣΑΡΗΣ (Μέλλον Ναύαρχος) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβείον 152ου Διαγων. Ἀθροῶν Πνευμα. Ἀσκήσεων.



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΨΑΡΟΣ (Ἐλλην), ἐν Πάτραις. Πρῶτον Βραβείον 159ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀλληγηματος.



ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΦΡΑΓΚΙΑΣ (Μικρὸς Ζωγράφος), ἐν Ἀθήναις. Δεύτερον Βραβείον 15ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθῶματός.

ΒΡΕΦΙΚΗ ΖΩΗ

Άργά περνᾶ ὁ καιρός. Ἀμετάβλητες, ἡ μέρα κ' ἡ νύχτα ανεβαίνουν και κατεβαίνουν, σὰν τὴν ἀμπώτιδα και τὴν καλίρροια μιᾶς ἀπέραντης θάλασσας. Ἡ ἑβδομάδες κι' οἱ μῆνες τελειώνουν και ξαναρχίζουν. Κ' ἡ συνέχεια τῶν ἡμερῶν εἴνε σὰν μιᾶ ἴδια ἡμέρα.

Ἡμέρα ἀτέλειωτη, σιωπηλή, πού τῆ σημειώνει ὁ ὀμοιος ρυθμὸς τοῦ φωτός και τοῦ σκότους, κι' ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ ναρκωμένου πλάσματος, πού ὀνειρεύεται στὰ βάθη τῆς κούνιας του, — ἡ ἐπιτακτικὸς του ἀνάγκης, θλιβερὸς ἡ χαρούμενος, μα τόσο κανονικὸς, ὡστε ἡ μέρα κ' ἡ νύχτα πού τῆς φέρνουν, λές και φέρνονται ἀπ' αὐτές.

Τὸ ἐκκρεμὸς τῆς ζωῆς κουνιέται βαρεῖα. Τὸ βρέφος σιγὰ-σιγὰ μεγαλώνει. Ἐνας βραδὸς σφυγμὸς εἴνε ἡ ζωὴ του κι' ὄλα τὰλλα ὄνειρο. Πολλὰ ὄνειρα ἀσυνάρτητα, ἀσχημάτιστα, κυρειασμένα, μιᾶ σκόνη ἀτόμων πού χορεύουν ἄτακτα στὴν τύχη, μιᾶ ἰλιγγιώδης δίνη πού περνᾶ και προξενεῖ γέλιο ἢ φρίκη. Φωνές, κλάματα, πρόσωπα πού μορφαίνουν, πῶνοι, τρόμοι, γέλια, ὄνειρα, ὄνειρα, ὄλο ὄνειρα... — ὄνειρο τὰ πάντα, και τῆ νύχτα και τὴν ἡμέρα.

Και μέσα στο χάος αὐτὸ, ἡ λάμψις τῶν φιλικῶν ματιῶν πού τοῦ χαμογελοῦν, — τὸ κύμα τῆς χαρᾶς πού ἀπὸ τὸ μητρικὸ κορμί, ἀπὸ τὸ στήθος πού τὸ φυλάκνει τὸ γάλα, χύνεται μέσα στο δικὸ του, — ἡ δύναμις πού εἴνε μέσα του, ἡ τεράστια κι' ἀσυνείδητη ἐκείνη δύναμις πού συναθροίζεται ὀλοένα, ὁ ἀνήσυχος πού συναθροίζεται ὀλοένα, ὁ ἀνήσυχος πού μωχάται στὴ στενή φυλακὴ τοῦ βρεφικοῦ ἐκείνου κορμιοῦ. ὄποιος θα μπορούσε να διαβάσῃ μέσα του, θα εἴβλεπε κόσμους μισοθαμμένους

στὸ σκοτάδι, νεφελώματα πού φτειάνονται ὀλοένα, ἕνα Σύμπαν πού σχηματίζεται. Ἡ ὕπαρξις τοῦ δεν εἶχει ὄρια. Εἴνε πᾶν ὅ,τι ὕπάρχει!

Οἱ μῆνες περνοῦν. Νησιὰ μνήμης ἀρχίζουν να ξεπροβάλλουν ἀπὸ τὸν ποταμὸ τῆς ζωῆς. Εἴνε πρῶτα κατὶ νησιὰ κια μικρὰ, βράχοι πού μόλις ξεβγαίνουν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν. Γύρω τούς, πίσω τούς, στο μισοφῶτο πού γλυκοχαράζει, εἴξακολουθεῖ να πλάνεται ὁ μεγάλος κι' ἡσυχος ποταμὸς. Έπειτα καινούργια νησιὰ κια, πού τὰ χρυσώνει ὁ ἥλιος.

Έτσι, ἀπὸ τὴν ἀβυσσο τῆς ψυχῆς, ἀναδύουν κάποιες μορφὸς ἐκπληκτικῆς καθαρῖότητος. Στὴν ἀπέραντη ἡμέρα πού ξαναρχίζει, αἰωνίως ἡ ἴδια, με τὸ μονότονὸ και δυνατό λίκνισμά τῆς, ἀρχίζει να διαγράφεται ὁ κύκλος, ὁ χορὸς τῶν ἡμερῶν, πού κρατιῶνται ἀπὸ τὰ χέρια, ἄλλες με πρόσωπα γελασιὰ, ἄλλες με σκυθραπᾶ. Ἀλὰ οἱ κρῖκοι τῆς αὐλοσίδας σπάνουν ὀλοένα κι' ἡ ἀναμνήσεις ἀνταμώνουν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἐβδομάδων και τῶν μηνῶν...

ὄ Ποταμὸς... Ἡ Καμπάνες... ὄσο μακρὰ κι' αν ἀναθυμάται, ἔς ὅποια ὠρα τῆς ζωῆς του κι' αν ξαναγυρίζῃ, ἀκούει πάντα τῆς βαθεῖς τούς φωνές, τὸ γνώριμὸ τούς τραγοῦδι.

Εἴνε νύχτα — μισοκοιμάται... Ἐνα γλωμὸ φῶς ἀσπρίζει τὸ τζάμι... ὄ ποταμὸς βροντᾶ... Στὴ σιωπῆ, ἡ φωνὴ τὸ ἀνεβαίνει πᾶνίσχυρη! Αὐτὴ κυριαρχεῖ ἔς ὄλα τὰ πλάσματα. ὄποτε, χαιδεύει τὸν ὕπνο τούς και σάινεται εἴτοιμη να κοιμηθῆ, να σβύσῃ κι' αὐτῆ. ὄποτε θυμῶνει, οὐρλιάζει σὰν λυσσασμένο ζῶο πού θέλει να δαγκάσῃ. Τώρα ἡ θυμῶμένη φωνὴ πέφτει, γίνεται μουρμούρισμα πού εἶχει ἀπειρη γλύκα, ἡχοι ἀσμημένοι, σὰν να τούς κά-

νουν καθαρὰ κουνουάκια ἡ αἰδιὰ πού γελοῦν. Μιᾶ μουσικὴ πού χορεύει. Μεγάλῃ φωνῆ μῆτρικῆ, πού δεν κοιμάται κατέ! Αὐτὴ νανουρίζει τὸ βρέφος, ὅπως νανούρισε, τόσους αἰῶνες, τόσες γενεές πρὶν ἀπ' αὐτό! Εἴξαφρε! στὴ σκέψῃ του, διαποτίζει τὰ ὄνειρά του, τὸ τυλίγει με τὸν μανδῶα τῶν ὕδρων τῆς ἀμονιῶν...

Ἡ Καμπάνες... Νὰ ἡ αὐγὴ!... Ἀναποκρίνονται κάπως μελαγχολικὸς-θλιμμένες, φιλικὸς ὅμως, ἡμερες. Στὸν ἡχο τῆς ἀργῆς τούς φωνῆς, σμῆνη ὀνειρῶν ανεβαίνουν, ὀνειρα περασμένα, πόθοι, ἐλπίδες, λύπες πλασμάτων ἄλλων, πού πέθαναν, πού τὸ βρέφος δεν τὰ γνώρισε, πού ὕπῃρξαν ὅμως, ἀφοῦ ὕπάρχουν μέσα του, ἀφοῦ ξαναγυρίζουν κι' ἀναζοῦν. Αἰῶνες ἀναμνήσεων ξυπνοῦν μ' αὐτῆ τῆ μουσικῆ. ὄσοα πένθη, πόσες γιορτές!...

Κι' ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κάμαρας, σὰν ἀκούει τῆς καμπάνες, τοῦ φαίνεται ὅτι βλέπει, να περνοῦν ὠραῖα ἡχηρὰ κύματα, ἐλεύθερα πουλιὰ κ' ἡ γλιταρῆ πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Μιᾶ γωνία γαλαζίου οὐρανοῦ χαμογελᾷ στὸ παράθυρο. Μιᾶ ἀκτίδα τοῦ ἡλιοῦ γλυστρᾷ ὡς ἐπάνω στὸ κρεβάτι, ἀνάμεσ' ἀπὸ τούς μπερνετέδες. ὄ μικρὸς κόσμος, ὁ γνώριμος στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, ὄλα ὄσα βλέπει ἀπὸ τὴν κούνια του, κάθε πρῶν πού ξυπνᾶ, ὄσα ἀρχίζει μόλις, με τόσες προσπάθειες, να ξεχωρίζῃ και να ὀνοματίζει, γιὰ να τὰ κυριεύσῃ, — τὸ βασιλεῖο του φωτίζεται.

Να τὸ τραπέζι πού τρώνε, τὸ ντουλάπι ὅπου χώνεται γιὰ να παίζει, τὸ πλῆκοστρῶμένο πάτωμα ὅπου σέρνεται και τὸ χαρτί τῶν τοίχων με τῆς ζωγραφιές, πού τοῦ διηγοῦνται ἕνα σωρὸ ἀστεῖες ἢ τρομαχτικὸς ἱστορίες, και τὸ ρολόγι πού λέει λόγια ψευδᾶ, πού μόνος αὐτὸς τὰ καταλαβαίνει. ὄσοα πράγματα μέσα ὀ ἐκείνη τὴν κάμαρα! Δεν τὰ γνωρίζει ἀκόμη ὄλα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικῶς		Ἐξωτερικῶς	
Ἐτησίαν . . .	δρ. 8.—	Ἐτησίαν . . .	φρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . .	4,50	Ἐξάμηνος . . .	5,50
Τετμηνος . . .	2,50	Τετμηνος . . .	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερ. λ. 15. Ἑσπερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστου λελ. 25

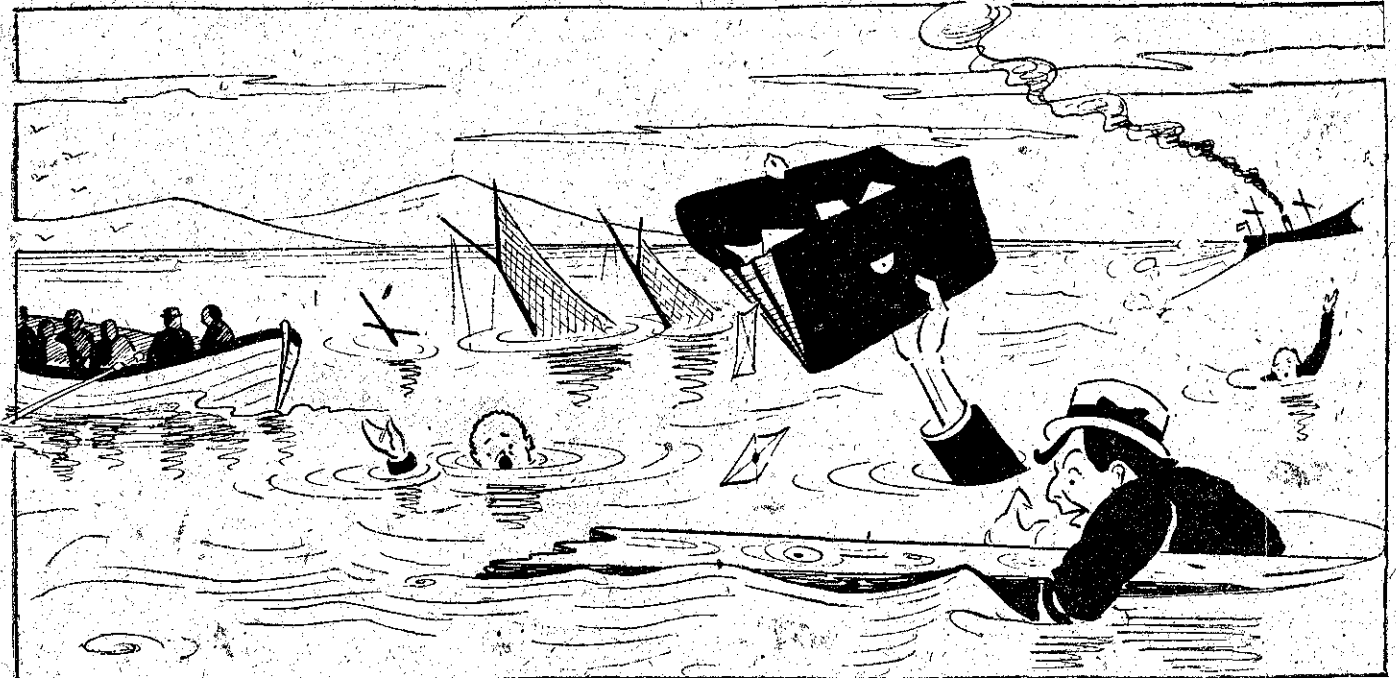
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὄδος Ἐδριπιδίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Ἱερίδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Νοεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 50



31^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

ΥΜΝΘΗΚΑ τῆς φωτιῆς, τῆς πλημμύρας, τοῦ ἀνεμοστρόβιλου, τοῦ σεισμοῦ, τοῦ καταποντισμοῦ ἄλλων Κυριακῶν καὶ εἶπα μάστιγας:

— Ἀ, ἔξω ἀπὸ ἐπισόδια! Ἀυτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχει! Θὰ πάρω ὅλα μου τὰ μέτρα, γὰρ νὰ μὴ συμβῆ ἡ παραμικρὴ ζημία στῆς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν. Φθάνει πού εἶνε λίγες, ἔξ αἰτίας τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀποκλεισμῶν νὰ χάθουν κηόλα ἢ μισές; Δὲν κάνει! Καλλιτέρας νὰ χάθω ἐγώ, ἢ μάλλον γὰρ χάθω κ' ἐγὼ μαζί, καὶ νὰ μὴ γείνη οὔτε Κυριακὴ, οὔτε τίποτα! Δὲν θέλω νὰ ποῦν: «ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τώρα γε κι' ὁ γαϊδαρός», καὶ μὲ τὸ «γαϊδαρός» νὰ ἐνοοῦν τὴν ἀρενοξυλιά μου. Θὰ πάρω...

— Φτάνει, Ἀνανία, μ' ἔκοψε ἡ κυρία Διάπλασις, τότε σάουσε. Ἀμα σὲ πιάσῃ ἡ φλυαρία, δὲν ἔχεις τελειωμοὺς! Μάλιστα εἶμαι σύμφωνη κ' ἐγὼ. Νὰ πάρῃς ὅλα σου τὰ μέτρα!

— Νὰ πάω γὰρ σοῦ τὰ φέρον; ἐπρότεινε ἡ Κυκίη.

Κύτταξά τὴν ἀδελφὴ μου μάγορτα.

— Ποιά;

— Μά... τὰ μέτρα σοῦ. Τὸ ὑποδεκάμετρο, τὸ διαβήτη, τὸ γυνόμετρο... Ὅτι ἔχει, τέλος πάντων. Ἀφοῦ θὰ τὰ πάρῃς;

— Ναί, καὶ ἐφόραξέ ἡ Ἀγάθη πῶν ἀπαντήσῃ ἐγώ. Φέρον καὶ τὸ βαρόμετρο, τὸ θερμομετρο, τὸ χρονομετρο...

— Πῶν μέτρον ἀρίστον! ἐπρότεισε ἡ Ἐλπίς γελώντας.

Ἐθιμώσα καὶ κτύπησα τὸ τραπέζι μου στὸ γρόθο (δηλαδὴ τὸ γρόθο μου στὸ τραπέζι, ἀλλὰ λέγω ἐτσι, γὰρ νὰ δεῖξω πόσο δυνατὸς ἦταν ὁ γρόθος καὶ πόσο μικρὸ τὸ τραπέζι.)

— Σιωπή! ἐφόραξά. Ἀπαγορεύονται τὰ λογοπαίγνια. Οὐτ' ἐπεισόδια αὐτὴ τὴ φορὰ, οὔτε ἀλογοπαίγνια! Τὰ πρώτα τὰ βασέθηκα, τὰ δεύτερα τὰ σιχαθῆκα...

— Καὶ τὰ τρίτα; οὔτως ἡ ἀδιόρθωτη Κυκίη.

Ἐγείνα ἔξω φρενῶν.

— Τί τρίτα; Εἶπα ἐγὼ τρίτα; Ἀ, νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι! Μόνο σοβαροὺς κουβέντες θέλω. Ἐδῶ χαλάει ὁ κόσμος. Εἴκοσι ἑκατομμύρια νεκροὶ καὶ τραυματίες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Καὶ μετὶ μὲ τὴν πρόφρασι πὼς ἔχομε Κυριακὴ, θὰ καθόμαστε νὰ γελάμε;

— Δὲν καθόμαστε, παρετήρησε σοβαρὰ ἡ Κυκίη γελᾶμε ὀρθές.

— Πάλι τὰ ἴδια; ἐστὶγγλιασα. Θὰ μὲ κάμετε νὰ παρατηθῶ.

Δὲ θέλω γέλια, σοῦ εἶπα!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἡ Πίσσα, ἡ μαύρη μας γάτα, γιασοῦρισε παραξένα. Φαίνεται, ὅτι ἔπηρε τῆς στιγμῆς μου φανῆς γὰρ γὰ τίστακα, γαλίδα μ' ἕνα λάμβδα, ὅπως τὰ λέει ἡ Φιρή.— καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε. Ποιὸς ἔφερε τί τῆς φάνηκε πὼς εἶπα καὶ τί εἶπε μὲ αὐτὴ! Ἀλλὰ ἦταν τόσο ἀστέρο τὸ γιασοῦριμά της, ὥστε κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ γέλια.

— Ὅρῃστε! ἔκαμε ἡ Κυκίη μπορεῖς νὰ μὴ γελᾶσῃς τώρα;.. Στοιχηματίζω πὼς κ' ἡ Πίσσα ἔκαμε ἀλογοπαίγνιο.

Εἶχα ξεθυμώσῃ πιά ἐντελῶς.

— Ἐνας λόγος γὰρ νὰ μὴ κάνουμε μετὶ! εἶπα. Δοιπὸν, κορίτσι, ἀκούστε. Νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃς τὴ μικρὴ μου βαλίτσα, γιατί εἶμαι γὰρ ταξεῖδι.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡδὴ ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύδουσιν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καμμίᾳ καθυστέρησι δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μὲν. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤΩ καὶ ΚΥΠΡῶ Συνδρομηταί εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τραπεζῆς τῆς Ανατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνεχία τοῦ 167ον Διαγωνισμοῦ Ἀδασεῶν Ἀγούστου—Νοεμβρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰανουαρίου.

613. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος
Ἀρχαῖος, πού ἐξηγεῖ.
Τὸ δεύτερόν μου ἀρνέται.
Τὸ τρίτόν μου, ὡς καὶ τ' ὄλον μου,
Ποῦ μὰς χαρίζει ἡ γῆ.
Μ' ἀγάπη καλλιτεργεῖτε!

614. Συλλαβογραφίος

Τρία γράμματα σὺ τώρα
Βάλε ἀπλῶς εἰς τὴ γραμμὴ,
Τῆς Ἀσίας κάποια χώρα,
Γιὰ νὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμὴ.

615. Στοιχειόγραφος

Κράτος εἶμαι τοῦ βορρᾶ,
Ἐνα γραμμ' ἀνοίξῃς ἂν βάλῃς,
Σ' ἄλλο Κράτος μιά χαρὰ
Ἴσχυρὸ μὲ μεταβάλλεις.

616. Μεταγραμματισμός

Ἄν ὁ λύτης Κάπρη κίχη,
Τὸ Πι ποῦνε στὴν ἀρχή,
Θὰ χαθῆ κάποιο ποτάμι
Καὶ κουδὲ; θὰ πεταχθῆ.

617. Ψαρωνόκιλλον

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκονται κατὰ σειράν: Ρομαῖος Αὐτοκράτωρ, κουρέλι, ζῶν κερασφόρον, ζῶν ὑποζύγιον, σημεῖον τῆς ἀραίας, πτηνὸν θαλάσσιον, ἄνθος εὐοῖδες, καὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

618. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ μετεωροῦ, φαινόμενον.
* + * = Σύνδεσμος συμπλεκτ.
* + * = Τελευταία κατοικία.
* * + * * = Χρονικὴ Διαίρεσις.
* * * + * * * = Ἀριθμητ. ἐπίρρημα.

619—621. Ἀστεία Παραρράματα

- 1.—Ὁ Κλέων βρέχεται.
- 2.—Ἡ Γῆ τρέφεται.
- 3.—Ὁ Ζεὺς τρέπεται.

622. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 = Ἀρχαῖος Θεός.
- 2 3 1 2 = Δυσχερῆστον αἶσθημα.
- 3 2 1 2 5 = Μυθολογικὸν ὄν.
- 4 5 1 4 5 = Ἐπίθετον.
- 5 2 3 4 5 = Χόρτον.

623. Μικτόν

ς - εαυη . τ - εα - σ - υε - τντ - εσφ - ειασx.

624. Γεῖφος

	I	I	I	E	O
	I	N	I	N	X
	I	Π.Λ.Η	I	N	X
	I	I	I	N	X
	I	I	I	N	X

3 [ΟΛΑΙ ἂν ἀνωτέρω Ἀσκησις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[17.—218]
Μαργαρίτα τοῦ Ἀργού, ἀναμεινὼ ἐπιστολήν σου. Δαφροστεφῆς Ἑλλάς

[17.—219]
Υποστηρίζομεν παρρηφελί τὴν
ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΔΑ
Ἐθνικῶν Ὀνειρον
Βασιλῆος ὁ Βουλγαροκτόνος
Στεννημαχιστάκι

[17.—220]
Τὸ πᾶν γὰρ σένα,
ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ
ΣΤΕΝΝΗΜΑΧΙΣΤΑΚΙ

[17.—221]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»
Συμφώνως τῷ ἔρθεω 110 τοῦ καταστατικῆ, ἡ
Συνὴς Ἰουλίᾳ Μακαρῆ ἀνακηρύσσεται ἐυεργέτης.
Ὁ Πρόεδρος
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΑΕΣΗΣ

[17.—222]
Ζήτησὶς ὁ
ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
(17.—223)

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
(πρῶτὴν Ἀδῆα τοῦ Βενιζέλου).
Ἰσοψηφίσις Συλλόγου «Ἐλευθερία»
(17.—224)

Ἀρχομά: Μ. Μυστικὰ ὡς τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου, χωρὶς νὰ τὰνταποδώσω. Ὅποιος γράφει τὰ καλλίτερα ὄχη ἕνα τόμο Διάπλασις καὶ Μ. Μυστικὰ μου. **Ἰδιότροπη**

[17.—225]
Ἐφτέρη μου περὶ φανὸ, ἄνοιξε τὰ φτερά σου—
Καὶ πέταξε ψηλά ψηλά, νὰ δοῦμε θὰ μπορέσῃ—
Καὶ τὴ δική σου τὴ ματιὰ νὰ τὴν ξεφύγῃ πάλι—
Ὁ παιγνιδιάρης... **Νεῦτων;**

[17.—226]
Ἐν μοιζαίε κ' ἐνὸς Δικέφαλο Ἀετοῦ νὰ γεμί-
ῃται τόσο εὐκολὰ! Σὲ βρεθικὸν ὅτι τὰ λόγια
μου τὰχω πολὺ ἀκριβὰ. **Νεῦτων**

[17.—227]
Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ ὅσους ὀφείλω Μ. Μ.
Ζητῶ διότι ἀσθενεῖς μου ἐβράδυνά νὰ τοῦ
στελλω. Ἀπὸ σήμερον θὰ γράφω εἰς ἄλλους.
Νεῦτων

[17.—228]
Δικέφαλε Ἀετὲ, κάνετε λάθος. Δὲν ἔχω τὴν τὴν
νὰ σὰ; γνωρίζω.—**Ζιζάνιον** τοῦ **Λυκαίου**

[17.—229]
Ἀνταλάσσω κάρτεϊ. Μόνον: Salon, Oilette,
Λαντιγράφω Louvre, Stinkel, Pállh,
οὐκίτσα.—**Καλλιθένης Μουστάκας, Ρ. Ρ. Χαλκίδας**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΣ: Διογμένω Πουλί, Πανζουελισμός, Θ. Καμυλῆ, Εἰσήγη Μ. Δουκίση, Ἰω. Καλοῦδη, Γενναῖο Ἐλληνοπούλου, Δοξασμένω Ἀθῆναι, Ἀνθ. Α. Ἀντωνιάδης, Ε. Α. Ἀντωνιάδου, Δ. Φ. Ἀντωνιάδης, Ἀτεόρητος Ἀμαζῶν, Χαρ. Β. Μαυρογενής.

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Δούρονης Ἰαποσ. ΝΑΥ ΠΑΙΟΥ; Ἀν. Δημόπουλος, Π. Α. Ματαράνης.

ΠΑΤΡΩΝ: Βάσω Οἰκονομοπούλου, Ἰω. Γ. Τοπάλης, Νίτσα καὶ Ντίνας Βλ. Ἀντωνοπούλου, Χρ. Γεροστάθης, Δ. Χ. Μαροῦλης, Στ. Γλυφῆς.

ΠΥΡΡΟΥ: Π. Σ. Σταυροπούλου.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Π. Πανήγιωτόπουλος, Μόσχα Δ. Δοπόντες, Θεοδόσης Μιχαῆλ, Μαρίνα Π. Καταμανῆ.

ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ: Ι. Κοινωνιδάς, Ι. Κοινωνιολόγος Ι. Λαχανιδάς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς δύο: ΠΑΝΟΣ ΑΡ. ΜΑΤΑΡΑΚΑΣ ἐν Ναυπλίῳ καὶ ΚΩΝΣΤ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ἐν Πειραιεὶ οἱ ὁποῖοι ἐνεργήθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου.